

множество черкези и баши-бозуци, можеше да се противостои срѣщу отрядъ три четири пѣти по силенъ, а въ критическа минута винаги можеше да се отстъпи безнаказано на слѣдующата такава же позиция. По такъвъ начинъ щѣше да се отстъпва всѣка крачка съ бой и се изнурява противникътъ и накарва винаги да развърща той силитѣ си въ боевий редъ. По такъвъ начинъ Турцитѣ можаха да спечелятъ врѣме, като задържатъ противника си до пристиганieto на Сюлейманъ-Пашовата армия. Но кой знае, може би Турцитѣ да имаха нѣкои висши съображения. . . .

Както и да е, не можеше да има вече съмнѣние, че Турцитѣ сж близо и че ний ще трѣбва да бждемъ готови на всѣка крачка да се срѣцнемъ съ тѣхъ.

Слънцето заседна, но още бѣ видело, когато нашата 3-тя дружина минаваше по коритото на една горска рѣчица. Войниците макаръ и бодри, но бѣха се растегнали, понеже отъ камънацитѣ едвамъ се вървеше. Азъ вървахъ наедно съ ротния си командиръ, на чело на ротата, и, сегисъ-тогисъ, като си размѣнявахме по нѣкоя дума, докоснахме се и до злобата на деня: подвига на Подпор. П.

— Разбира се, азъ не оправдавамъ П. за постѣпката му, каза ми Поповъ.

— Никакво „не оправдавамъ“ не може да бжде, се чу гласътъ на Штабсъ Кап. Усова. П. е безусловно правъ и никой не може да го осжди за неговия постѣпкъ.

— Позволи да те попитамъ, каза Поповъ, ако ти бѣше видѣлъ отстаналъ опълченецъ, щѣше ли да постѣпишъ като П.

— Да, добръ щѣхъ да го наложа, отговори Усовъ.

— Не забравяй, че ний имаме работа съ доброволци, — хора не дисциплинирани, освѣнъ това, ний нѣмаме право така да се отнасяме съ тѣхъ, възрази Поповъ. Ами какво щѣше да бжде, ако нѣкой за примѣръ на другитѣ, и Поповъ понизи гласа, обърнеше щика? . .

— Заякъ, заякъ! извикаха почти едноврѣменно Поповъ и Усовъ.